

Arrest

nr. 61 387 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENDERIKX, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het Tanai district in Khost. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U heeft een zus die in Kaboel woont. Toen u vertrok uit Afghanistan, heeft uw moeder zich daar ook gevestigd. Uw vader is reeds lange tijd overleden.

Een beroep heeft u niet en u bent ook niet naar school geweest.

In de provincie Khost, waar u voor uw 'verhuis' naar Kaboel en uw vlucht naar Europa woonde, heeft u nog een aantal familieleden. De broers van uw moeder en de broer van uw vader verblijven daar nog steeds.

Uw neven in Khost zijn taliban gezind. Zij vielen u lastig en porden u aan om u ook aan te sluiten bij de taliban. U weigerde en ook uw moeder was ertegen. Zij riep de hulp in van haar neef, die werkzaam is bij het 'National Directorate of Security' (NDS). Hij lichtte op zijn beurt de regering in over de activiteiten

van uw neven. Als gevolg van deze informatiestroom werd het huis van uw oom doorzocht en werden zowel uw oom, als één van uw neven gearresteerd. Uw andere neven waren op dat moment niet thuis. Tijdens de huiszoeking werden in het huis raketten en andere materialen gevonden die gebruikt werden bij aanslagen. De volgende dag verweten uw andere neven u dat u een spion was en ze zeiden dat ze actie zouden ondernemen.

U vluchtte met uw moeder naar Kaboel en u besloot om naar Canada te gaan. De mensensmokkelaar bracht u echter naar Moskou en vervolgens naar België.

Op 26 maart 2011 diende u uw asielaanvraag in."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst heeft u aangetoond dat u nog familieleden heeft in de stad Kaboel (gehoorverslag CGVS, p.4).

Niet alleen heeft u in een Kaboel een zus wonen, ook uw moeder kon er terecht (gehoorverslag CGVS, p.4,8). Bovendien heeft uw vader jullie een bron van inkomsten nagelaten in de vorm van een huis in de wijk Karte Naw in Kaboel, waar per maand 600 dollar huurgeld voor betaald wordt (gehoorverslag CGVS, p.8).

Op 21 maart 2011 verliet u uw land via Kaboel International Airport. U werd tot aan de luchthaven vergezeld door uw moeder en uw zus (gehoorverslag CGVS, p.4,14). Sindsdien heeft u geen contact meer gehad omdat uw zus haar telefoon het de laatste keer liet afweten (gehoorverslag CGVS, p.4). U gelooft echter dat zij het goed stellen, omdat de situatie in Kabul beter is als in andere dorpen en steden (gehoorverslag CGVS, p.4).

Aangezien u ook meermaals stelde dat uw moeder een heel beschermende rol speelde in uw leven en u nauwelijks het huis in Khost verliet (gehoorverslag CGVS, p.5,6,7), kan ervan uitgegaan worden dat u nog steeds een nauwe band met haar heeft en u zich hier bij haar kan vestigen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw kennis over de provincie Khost, een plaats waar u jarenlang beweert gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS, p.3,8), belangrijke hiaten vertoont.

Zo herkent u de naburige districten (Spera en Mando Zayi, ook Ismael Khel genoemd) niet wanneer u er naar gevraagd werd en weet u evenmin waar de provincie Nangarhar gelegen is (gehoorverslag CGVS, p.6,13). Nochtans is Nangarhar een provincie die evenals Khost in het Oosten van Afghanistan ligt en die toch gekend is bij Afghanen omwille van de belangrijke stad Jallalabad.

De bewering dat u niet naar school geweest bent en daarom de locatie van Nangarhar niet kent is derhalve onafdoende (gehoorverslag CGVS, p.6).

Verder kan u niet spontaan de verschillende stammen ('qaums') opnoemen die er in Khost zijn. U verklaart dat uw moeder zo beschermend was, dat u in feite niet naar andere plaatsen mocht gaan (gehoorverslag CGVS, p.5). In plaats van de stammen, begint u dorpen op te noemen, iets wat buiten de kwestie was (gehoorverslag CGVS, p.5).

De stammenverbanden in Khost zijn echter bezwaarlijk schoolse kennis te noemen en zijn eerder een deel van het alledaagse leven in Afghanistan.

De gouverneur van Khost is Abdul Jabbar Naemi, zoals u correct weet (gehoorverslag CGVS, p.10) en u noemt ook de namen van twee vorige gouverneurs op, evenals de naam van het districthoofd van Tanai (gehoorverslag CGVS, p.10).

Opmerkelijk in dit opzicht is evenwel dat u dan niet in de tijd kan situeren hoelang Abdul Jabbar Naemi al deze positie bekleedt, terwijl hij nog maar sinds het jaar 2010 gouverneur is van Khost (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U noemt de naam van een malik (de plaatselijke politieke vertegenwoordiger van een dorp of groepering van families), 'Sanaat', maar u bent niet vertrouwd met de begrippen 'shura' of 'jirga' (gehoorverslag CGVS, p.10,11).

Dit zijn echter begrippen die in een Afgaanse maatschappelijke structuur duiden op beslissingsmechanismen op dorpsniveau (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Vooral in gebieden waar de Pashtoenen het grootste deel van de bevolking uitmaken, wordt er een beroep gedaan op 'jirga's' (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

Voor een Pashtoen die in een klein dorp beweert gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS, p.8), is zulk een gebrek aan kennis funest voor de geloofwaardigheid.

Evenmin zijn de activiteiten van de Amerikanen in Khost u bekend (gehoorverslag CGVS, p.9).

U weet weliswaar dat er Amerikanen zijn in Khost en u hoorde dat zij Afghanistan 'gebouwd' hebben en dat zij 'helpen', maar u vermeldt spontaan geen andere informatie over hun activiteiten in het gebied (gehoorverslag CGVS, p.9).

U meent ooit een Amerikaan gezien te hebben in uw dorp, maar ook over deze persoon kan u geen informatie aanreiken die een realistisch beeld geeft van de Amerikaanse aanwezigheid in uw streek (gehoorverslag CGVS, p.9).

U verklaart bovendien niets gehoord te hebben over de beweegredenen van die ene Amerikaan die naar uw dorp kwam en u beweert dat u geslagen werd door uw neef en u er daarom geen vragen over stelde (gehoorverslag CGVS, p.10). U spreekt zelf over 'Kampaign' of 'Qampaign', een plaats waar Amerikanen en Afghanen samen zouden werken. U naar meer uitleg hieromtrent gevraagd, kunt hierop geen antwoord geven. Mogelijkerwijze vergist u zich en bedoelt u Kampani, de wijk in Kaboel waar een militaire basis gevestigd is (gehoorverslag CGVS, p.10). In Khost zou Kamp Salerno een gekende Amerikaanse basis zijn (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit door ons geraadpleegde informatie blijkt overigens dat buitenlandse troepen vanaf 2007 operaties hebben verricht in het Tanai district. Er werden bombardementen uitgevoerd en gevechtshelicopters ingezet. Bovendien blijkt er een gemeenschappelijke NAVO en ANA militaire basis te zijn in het gebied bij Nariz in het district Tanai. Bovenstaande informatie wijst erop dat de Amerikanen zichtbaar actief waren in uw gebied.

Uw gebrek aan kennis komt uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede.

Er zijn een aantal zaken die u wel weet. U weet dat er bergen zijn in het Tanai district en u beschrijft de bazaar van Khost. Eveneens noemt u twee plaatsen die gelegen zijn op weg naar Kaboel. Deze beperkte feitenkennis weegt echter niet op tegen uw gebrek aan kennis over naburige districten, uw onwetendheid over Amerikaanse interventies en de onbekendheid van Afghaanse woorden die tot op het dorpsniveau gebruikt worden.

U baseert uw vluchtmotieven op de dreiging die uitgaat van uw familieleden die bij de taliban horen, maar uw kennis van de taliban en de netwerken die in uw streek opereren is ondermaats. Wanneer er gevraagd werd of u het Haqqani netwerk kende, verklaarde u dat u de naam al had gehoord, doch dat u hieromtrent geen verdere informatie hebt (gehoorverslag CGVS, p.11).

Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat 95 procent van de commandanten van Khost gelinkt zijn aan het Haqqani netwerk en dat de leider van dit netwerk de provincies Paktika, Paktya en Khost als basis gekozen heeft.

U wist wie Haqim Taniwal was, een vorige gouverneur die van Tanai afkomstig is (gehoorverslag CGVS, p.5). Uit onze informatie blijkt dat Taniwal's begrafenis (2006) in uw district Tanai echter opgeschrikt werd door een aanslag van opstandelingen van het Haqqani netwerk.

Derhalve is het hoogst opmerkelijk dat u geen informatie heeft over het Haqqani netwerk.

Nisar Ahmad is een andere onbekende voor u (gehoorverslag CGVS, p.11). Dit is opmerkelijk daar hij de 'schaduw gouverneur' van de taliban in Khost geweest is.

U beweert verder geen talibancommandanten te kennen (gehoorverslag CGVS, p.13) en u kent de politieke partij van de door u wel gekende Gulbudin Hekmatyar niet (gehoorverslag CGVS, p.13). Gulbudin Hekmatyar is de alom gekende krijgsheer van de 'Hezb-i islami' en uit onze informatie blijkt dat Gulbudin's Hezb-i islami ook actief is in Khost.

Verder dient nog aangestipt dat u wel heel weinig over de talibanactiviteiten van uw neven kunt vertellen. U stelt immers zelf dat ze u quasi elke dag 'stoorden' en u aanmaanden u bij hen aan te sluiten waardoor er toch van kan worden uitgegaan dat ze u heel wat zouden vertellen om u zo te overtuigen daadwerkelijk toe te treden. Wanneer u echter gevraagd wordt of uw neven u vertelden over hun activiteiten komt u niet verder dan dat ze zeiden: 'waarom lig je hier thuis en doe je niets' (gehoorverslag CGVS, p.12-13).

Uw toch wel gebrekkige kennis over de taliban en de netwerken in uw regio zetten uw beweringen over de bedreiging van uw neven op losse schroeven. Mochten uw neven effectief de taliban vervoegd hebben, kan er van u een toch wat meer gedegen kennis verwacht worden.

In het licht van zowel de vaagheid van uw verklaringen als de lacunes die deze verklaringen kenmerken, moet worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

In het algemeen kan nogmaals worden gesteld dat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toelichting kan geven over dergelijke essentiële elementen die aan de basis zouden liggen van uw vermeende problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

In overweging nemende dat uw zus en uw moeder zich in Kaboel bevinden (gehoorverslag CGVS, p.4,8) en u zelf verklaart dat u denkt dat zij het goed stellen, kan er van uitgegaan worden dat u zich bij hen in Kaboel kunt vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “ UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd.

Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 mei 2011 een schending aan van artikel 48 en 48/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij voegt bij zijn verzoekschrift drie stukken toe -niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald- die hem na de ontvangst van de bestreden beslissing, naar hij beweert door kennissen en familie in Afghanistan, per mail doorgestuurd werden.

Volgens het verzoekschrift betreffen de bedoelde documenten, een Afghaans identiteitsdocument, een brief van zijn moeder aan de Afghaanse politie met vraag om haar zoon te beschermen en een dreigbrief van de Taliban.

Verzoeker wijst er op dat hij wél de gouverneur van Khost kent en het districthoofd van Tanai, dat hij vertrouwd is met het begrip “malik” dat duidt op een plaatselijke politieke vertegenwoordiger, dat hij weet hij dat het Tanai district een bergachtige regio is en dat hij de bazaar van Khost kon beschrijven.

Hij herhaalt dat hij als enige zoon, altijd thuis diende te blijven, nooit naar school geweest is, slechts beperkte communicatieve vaardigheden heeft zodat het in die omstandigheden niet ongeloofwaardig is dat hij weinig of niets afweet van districten rond Khost, van politieke beslissingsorganen aldaar en van Amerikaanse militaire activiteiten.

Verzoeker laat gelden dat het bij zijn verzoekschrift gevoegde identiteitsdocument bewijst dat hij wel degelijk uit Khost komt, evenals het document houdende de vraag van zijn moeder aan de Afghaanse politie te Khost om haar zoon te beschermen de dreigbrief die naar hij stelt ook verwijzingen naar Khost zou bevatten.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de brief van zijn moeder en de dreigbrief zijn verklaringen ondersteunen dat hij door de Taliban bedreigd werd,

Ook is het volgens hem niet onaannemelijk dat hij, gezien de beschermende rol van zijn moeder, door haar afgeschermd werd van de activiteiten van de Taliban en zo maar beperkt op de hoogte was van hun activiteiten. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij niet naar school is geweest.

Tot slot verwijst verzoeker naar de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing in international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” zoals weergegeven in de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat Khost gekenmerkt wordt als een regio van veralgemeend geweld.

Verzoeker stelt dat hij de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal onterecht geoordeeld heeft dat hij niet als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) kan erkend worden en vraagt derhalve de bestreden beslissing te vernietigen, minstens te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas te herstellen.

Zo beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, met name van een aantal elementen van de provincie Khost waarvan hij wel op de hoogte is.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de

bestreden beslissing te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Verzoeker gaat hierbij eveneens voorbij aan andere motieven aangaande zijn gebrek aan kennis omtrent de geografische situering van de provincie Khost, hoewel hij beweert daar jarenlang te hebben gewoond.

Zodoende blijven deze vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent zijn gebrek aan kennis aangaande de naburige districten en de geografische situering van de provincie Nangarhar, die hij niet betwist, onverminderd overeind.

De commissaris-generaal beschikt hierbij over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan het beweerd verblijf in Khost het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verweerder stelt dat hierbij rekening werd gehouden zowel met de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden, en met het specifieke profiel van de asielzoeker.

De bewering van verzoeker dat hij ongeschoold is, beperkt communicatief vaardig is en als enige zoon thuis bij zijn moeder diende te blijven, kunnen hier -zo er al geloof kan aan gehecht worden- niet als een verschoningsgrond gezien worden. In de bestreden beslissing werd terecht opgemerkt dat het hier gaat om elementen die deel uitmaken van het dagdagelijkse leven in Afghanistan en dus bezwaarlijk schoolse kennis betreffen, waar verzoeker ongeacht zijn scholing of beschermende opvoeding, van op de hoogte zou moeten zijn.

De Raad merkt op dat verzoekers gebrek aan kennis terzake inderdaad zijn algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt. De motieven hieromtrent in de bestreden beslissing blijven overeind.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat ook de activiteiten van de Amerikaanse troepen in Khost verzoeker onbekend zijn.

Zijn uitleg dat het niet ongeloofwaardig is dat "hij weg bleef van Amerikaanse militaire activiteiten", volstaat niet om de motivering van de commissaris-generaal ter zake te weerleggen. Immers, verzoeker beperkt zich louter tot het ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel deze concreet te weerleggen. De Raad acht dit geen dienstig verweer.

Waar verzoeker dezelfde verschoningsgronden -de beschermende rol van zijn moeder en het ongeschoold zijn- inroept voor zijn gebrek aan kennis omtrent de Taliban, de netwerken ervan die in zijn streek opereren én van de Talibanactiviteiten van zijn neven, merkt de Raad op dat deze ook niet afdoende zijn ter verklaring. Dit heeft evenmin iets van doen met een gebrek aan scholing en overdreven moederlijke zorg. Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Verzoeker bracht ter terechtzitting een voor eensluidend verklaarde vertaling bij van het document, gevoegd bij het verzoekschrift en aangeduid als een brief van zijn moeder aan de politie te Khost.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit stuk dat bij het verzoekschrift was gevoegd, een fotokopie betreft waaraan de Raad geen positieve bewijswaarde hecht gezien dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

De Raad stelt ook vast dat voormeld stuk een brief betreft waarin de moeder van verzoeker op 11 maart 2011 een vraag om hulp richt aan de autoriteiten van Khost.

Volgens verzoeker was hij op de hoogte dat zijn moeder aan die autoriteiten reeds eind verleden jaar een mondeling verzoek tot hulp had gericht. Hij legt uit dat de brief van 11 maart 2011 een schriftelijke bevestiging was van die eerste vraag die alhoewel hij nadien zijn moeder stellig had afgeraden een schriftelijke vraag in te dienen, door zijn moeder die -samen met hen eind 2010 naar Kaboel was gevlucht- "achter zijn rug" op 11 maart 2011 ter plaatse in Khost afgegeven was waarop zij naar Kaboel was teruggekeerd -volgens verzoeker vraagt een enkele reis van Khost naar Kaboel per wagen ongeveer acht uur reistijd-.

Op de vraag hoe zijn moeder dan in bezit raakte van de op voormelde brief van 11 maart 2011, op 12 maart 2011 aangebrachte politie-instructie, blijft verzoeker het antwoord schuldig.

De andere twee bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn eveneens fotokopieën waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht om hoger vermelde redenen.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat blijkens de toelichting door verzoeker ter terechtzitting gegeven een der stukken -een fotokopie van- zijn "taskara" -niet gesteld in de taal van de procedure en niet vertaald- betreft die afgeleverd werd in zijn land begin 2010.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij dit stuk niet vroeger heeft kunnen neerleggen; hij beweert dat "de passeur hem gezegd had dat enkel een -vals- internationaal paspoort volstond".

De dreigbrief van de Taliban -niet gesteld in de taal van de procedure en niet vertaald- wordt eveneens in fotokopie bij het verzoekschrift gevoegd en heeft om die reden geen bewijswaarde. Volgens de toelichting van verzoeker ter terechtzitting dateert dit stuk van eind het jaar 2010. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij dit stuk niet vroeger heeft kunnen neerleggen.

Meer nog, uit het verhoorverslag blijkt niet dat hij bij zijn verhoor op 11 april 2011 op het Commissariaat-generaal die schriftelijke bedreiging door de Taliban -een wezenlijk element in zijn relaas- die volgens zijn verklaring ter terechtzitting dateert van eind 2010, ter sprake heeft gebracht; deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Daarenboven nog kunnen deze stukken bij gebrek aan een identiteitsbewijs in hoofde van verzoeker, zelfs niet dienstig met hem in verband worden gebracht.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

2.6. Uit het voorgaande blijkt dat het asielaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

2.7. Verzoeker wijst er bij zijn vraag om de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus op dat hij wel degelijk afkomstig is uit Khost en dat het feit dat hij na een verblijf van drie maanden in Kaboel, zijn land is ontvlucht, hieraan geen afbreuk doet.

Evenmin, stelt verzoeker, kan uit het feit dat zijn moeder na zijn vertrek nog in Kaboel verkoos te verblijven niet worden afgeleid dat hij "*afkomstig is*" uit Kaboel.

2.8. Er dient te worden benadrukt dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, een Afghaanse asielaas ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielaas uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Khost inderdaad gekenmerkt wordt als een regio van veralgemeend geweld.

Echter, uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerd verblijf in Khost.

Uit verzoekers verklaringen blijkt wél dat zijn zus en zijn moeder zich in Kaboel bevinden en dat hij er over een bron van inkomsten en huisvesting beschikt (zie verhoorverslag van 11 april 2011, p. 4, 8). De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat, gezien verzoekers nauwe band met zijn moeder, hij zich bij haar in Kaboel zou kunnen vestigen. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet.

De Raad merkt op dat dus geenszins, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat verzoeker *afkomstig is* uit Kaboel.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge beschikt en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker breng geen concrete elementen aan die deze objectieve en betrouwbare informatie afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, in een ander daglicht stelt.

Er kan derhalve in hoofde van verzoeker geen ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon worden aangenomen, noch een andere grond die aanleiding zou kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.9. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE